Győri Ítélőtábla
Pf.I.20.236/2010/7.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítélőtábla a dr. Princz Kornél ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szabó Ákos ügyvéd által képviselt alperes ellen 93.388,-Ft szerzői jogdíj megfizetése iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrben, 2010. április 19. napján P.21.101/2009/10. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 7.500,- (Hétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 93.388 Ft szerzői jogdíjat, és ezen összegnek 2009. április 30. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 19.500 Ft perköltséget.

Ítéletének indokolása szerint 2004. július 14. napján a felperes alkalmazottja által végzett ellenőrzés során az alperes által üzemeltetett **"Helység" 1**, **...** szám alatt található **"A"** nevű vendéglátóhelyen az üzemeltető nyilvános zeneszolgáltatást végzett, zenegép működött. A felperes alkalmazottja az adatszolgáltatási lapokat kiállította, amelyeket az alperes személyesen aláírt.

A felperes által a 2009. január 1. napjától 2009. június 30. napjáig tartó időszak vonatkozásában kiállított számla alapján az alperes a nyilvános zenefelhasználás után fizetendő jogdíj megfizetésétől elzárkózott.
A megyei bíróság ítéletének indokolása szerint a felvett adatlap vélelmezi a nyilvános zeneszolgáltatást. A vélelem megdöntésére a felhasználónak a

zeneszolgáltatás megváltoztatása vonatkozásában a felperes felé tett bejelentése szolgálhat alapul. Megállapította, hogy a perbeli időszakban az alperes ilyen bejelentéssel nem élt a felperes felé.

A megyei bíróság álláspontja szerint az adatszolgáltatási lap kiállítása és a zeneszolgáltatás tényének rögzítése a fél és a közös jogkezelő között szerződéses jogviszonyt eredményez, amelynek tartalmát a Szjt. határozza meg. A díjfizetési kötelezettség mértékét befolyásoló egyedi tényeket az adatszolgáltatási lap, a fizetendő összeget pedig a Magyar Közlönyben évente megjelenő jogdíjközlemény határozza meg. Az adatszolgáltatási lapon a felperes azt is feltüntette, hogy a jogviszony alapjául szolgáló tényekben bekövetkező változásokat be kell jelenteni a felperes felé. Kimondta, hogy a felek között a szerződés ráutaló magatartással létrejött és ez megalapozza a jogdíjfizetési kötelezettséget, így a felperes keresetének jogalapját megállapította. A megyei bíróság a kereseti kérelmet összegszerűségében is megalapozottnak találta a Magyar Közlönyben közzétett jogdíjtáblázatban foglaltak alapján.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását kérte.

Fellebbezése indokolása szerint a megyei bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak, és nem tájékoztatta az ellenkérelme és a nyilatkozatai hiányosságaira. Nem figyelmeztette arra, hogy a követelés jogalapját elismerő nyilatkozata kiterjeszthetően is értelmezhető, vagy pontosítást igényel a pervesztés esetleges terhe mellett, vagy akár vissza is vonható. A fellebbezésében előadta, hogy jogszabályt sértett a megyei bíróság, amikor a követelés jogalapját, a felhasználói szerződés ráutaló magatartással való létrejöttét a Legfelsőbb Bíróság állásfoglalása, valamint a töretlen bírói gyakorlat alapján bizonyítottnak ítélte. Az alperes álláspontja szerint a követelés összegszerűsége vonatkozásában előterjesztett ellenkérelmét a megyei bíróság nem is vizsgálta, annak ellenére, hogy a követelt összeg bizonyítottan nem felel meg az adatszolgáltatási lapon szereplő adatoknak és tárgyidőszak díjközleménye alapján követelhető összegnek, tekintettel arra, hogy magasabb kategória alapján, magasabb díjtétel szerint kerültek kiszámlázásra a jogdíjak.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz - zenegép - közönség számára hozzáférhető helyen való megléte megalapozza nyilvános előadási vagyoni jog közös jogkezelés körében való érvényesítését. Az

összegszerűség vonatkozásában bejelentette, hogy 2008. január 1. napjától a vendéglátó üzletek besorolása megváltozott, mely változás a Magyar Közlönyben megjelent. A változás annyiban állt, hogy a kategóriák számozása módosult, a tartalmuk azonban változatlan maradt. A felhasználási díj összegének megállapítására pedig a 2009. évben hatályos V09 közleménye alapján került sor.

Az ítélőtábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

Az ítélőtábla a fellebbezésben felhozott érvekre tekintettel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésén alapuló tájékoztatási kötelezettségének eleget tett-e. Amennyiben nem, úgy ez olyan lényeges eljárási szabálysértésnek minősül-e, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

Az elsőfokú eljárás irataiból megállapítható, hogy a megyei bíróság az alperes vonatkozásában a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatással nem élt.

Az alperes az ellentmondásában valamint a 7. sorszámú jegyzőkönyvben tett személyes nyilatkozatában is elismerte, hogy ő zenefelhasználó, és ezért díjfizetésre köteles. A díjfizetés jogalapját és összegszerűségét azért vitatta, mivel a felperes nem kötött vele felhasználói szerződést.

Az alperes vonatkozásban a megyei bíróságot tájékoztatási kötelezettség nem terhelte, hiszen arra vonatkozóan, hogy a szerződés a felek között nem jött létre - lévén nemleges tény vonatkozásában bizonyítási kötelezettség nem írható elő - az alperesre bizonyítási terhet nem róhatott a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján. A megyei bíróság ilyen módon helyesen a felperes vonatkozásában élt a tájékoztatási kötelezettségével, amennyiben felhívta arra, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a jogdíj érvényesítésére írásos szerződés hiányában is jogosult volt. A megyei bíróság álláspontja szerint a

felperes a csatolt adatszolgáltatási lappal a rá rótt bizonyítási kötelezettségnek eleget tett.
A Pp. 252. § (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése.

A fentiek alapján az elsőfokú eljárás során nem történt eljárási szabálysértés, így a megyei bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére jogi lehetőség nincs.

Ezt követően az ítélőtábla érdemben bírálta el az elsőfokú ítélet elleni fellebbezést.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta és az így beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően okszerűen értékelte és megalapozott tényállást állapított meg, az ebből levont jogi következtetése is helytálló. Az ítélőtábla a fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 216. § (1) bekezdése szerint szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni. A szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.

Helyesen állapította meg a megyei bíróság, hogy ráutaló magatartással a szerződés létrejött a felek között. Az alperes nem vitatottan zeneszolgáltatást végzett, amely alapján a felperes által kiállított és az alperes által aláírt adatszolgáltatási lappal létrejött szerződés a felekre - így az alperesre is - jogokat és kötelezettségeket származtat. Az alperes 2004. július 14. napjától a szerződéses kötelezettségének eleget tett, amennyiben megfizette a felperes által kiszámlázott jogdíjat, azonban a 2009. január 1. napjától 2009. június 30. napjáig terjedő időszak vonatkozásában a fizetési kötelezettségét nem teljesítette.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a per alapjául szolgáló időszakban bizonyítottan zenegép működött a vendéglátó egységben. Ezt a tényt a felperes is elismerte személyes nyilatkozatában (7. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal). Ezen túlmenően az adatszolgáltatási lapot aláírta, ami a jogdíjfizetési kötelezettség tudomásulvételét jelenti.

A megyei bíróság ítéletének indokolásában helyesen hivatkozott azon töretlen bírói gyakorlatra, hogy a szabályszerűen kitöltött és aláírt adatszolgáltatási lap vélelmezi a nyilvános zeneszolgáltatást. (BH 1992.98. és BH 1992.240.) Ez a vélelem azonban megdönthető, ha a felhasználó alperes az 1999. évi LXXVI. törvény (Szjt.) 25. § (4) bekezdése alapján igazolja a zeneszolgáltatás megszüntetésére vonatkozó bejelentés megtételét a felperes felé. Az alperes azonban - általa is elismerten - ilyen bejelentést nem tett, ezért a felperes keresetének jogalapja fennáll.

Nem alapos az alperes fellebbezése az összegszerűség tekintetében sem.

A megyei bíróság a jogdíjfizetési kötelezettség összegszerűsége vonatkozásában érdemben helyes ítéletet hozott, az indokolásában foglaltakat az ítélőtábla a fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki.

A Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Hivatalos Értesítő 2009. évi 5. számában megjelent a felperes V 09 közleménye a vendéglátóüzletek és kereskedelmi szálláshelyek számára az irodalmi és zenemûvek nem színpadi nyilvános elõadásának engedélyezése fejében, valamint kereskedelmi célból kiadott hangfelvételek vagy arról készült másolatok nyilvánossághoz közvetítéséért fizetendõ szerzõi és szomszédos jogi jogdíjakról, valamint a felhasználás engedélyezésének egyéb feltételeirõl. A felperes által kiállított jogdíjfizetési értesítőn és kimutatáson a közlemény 1. d) pontjában, valamint az 5. és 14. pontjában szereplő tételek szerepelnek, amely alapján a kereseti kérelemben szereplő összeg jogszerű és megalapozott. A perbeli üzlet kategóriába történő besorolását a felperes végzi a V09 jogdíjközleménye III. fejezetének 7.1. pontja alapján.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 78.§ (1) bekezdése értelmében a pervesztes alperest kötelezte. A perköltség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján az ÁFA összegével növelten állapította meg.

G y ő r, 2010. december hó 2. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.	**Dr. Vass Mária sk.**	**Dr. Szalay Róbert sk.**
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró